ფსიქოლოგიური სიმტკიცის უკმარობაც

თბილისი. ვ. ი. ლენინის სახელობის "დინამოს" სტადიონი. 7 აპრილი. 72.300 მაყურებელი.

"დინამო" (თბილისი)–"დინამო" (კიევი) 0:3.

თბილისი: ქანთარია, პაიკიძე, ჩივაძე, თევზაძე, არზიანი, ბარათაშვილი, სვანაძე, სულაქველიძე, ჟვანია, ცაავა, შენგელია.

კიევი: ჩანოვი, ბესონოვი, ბალტაჩა, ჟურავლიოვი, დემიანენკო, ლოზინსკი, ბურიაკი, ბალი, ხლუსი, იაკოვენკო, ბლოხინი.

38 წთ. ბურიაკი, 45 წთ. ბურიაკი, 66 წთ. ბესონოვი.

46 წთ. ბარათაშვილის ნაცვლად სიჭინავა, 67 წთ. იაკოვენკოს ნაცვლად ზავაროვი, 69 წთ. ჟვანიას ნაცვლად გურული, 85 წთ. ხლუსის ნაცვლად მიხაილეჩენკო.

მსაჯი: ანატოლი ხორლინი (მოსკოვი).

კუთხურები: 7:3 (2:1).

დაჯარიმდნენ: თბილისელები–7 (8), კიეველები–17 (8).

კარში დარტყმა: 12:19 (8:12), ზუსტი დარტყმა 1:6 (1:4), დარტყმა საჯარიმო მოედნიდან: 8:7 (4:6).

ძნელია მანუგეშებელი სიტყვა ან გამართლება მოუძებნო გუნდს, რომელიც საკუთარ მონდორზე დიდი ანგარიშით აგებს. საქმეს ცოტას შველის ის გარემოება, რომ შენი მეტოქე ქვეყნის ერთ-ერთი საუკეთესო საფეხბურთო კოლექტივია და მაინც არა ერთი და ორი ქომაგის რისხვის მიუხედავად შევეცდები რამდენადმე შევარბილო ის დამთრგუნველი ზემოქმედება, გუშინდელმა მატჩმა რომ მოახდინა. ეს შთაბეჭდილება ფაქტიურად მეორე ტაიმმა შექმნა, არადა, შეხვედრის ბედი, შეიძლება ითქვას, რომ მანამდე გადაწყდა.

თბილისის "დინამომ" მატჩი პირველსავე ტაიმში წააგო. ამ ორმოცდახუთ წუთში, როცა მასპინძელთა უპირატესობაზე თუ არა, ყოველ შემთხვევაში, თანაბარი ძალის გუნდების ბრძოლაზე მაინც შეიძლებოდა საუბარი.

ტერიტორიული უპირატესობის თვალსაზრისითაც, ბურთის ფლობის ხანგრძლივობითაც, საგოლე სიტუაციების სიუხვითაც თბილისელებს ტოლი არ დაუდიათ მეტოქისათვის, ორი უპასუხო ბურთი კი გაუშვეს. უთუოდ აქ არის საჭირო მარცხის მიზეზის მოძებნაცა და მისი შემამსუბუქებელი გარემოების აღნიშვნაც, თორემ, თუ მარტო შთაბეჭდილებას ავყევით, ისე გამოვა, რომ საერთოდ არ გვყოლია გუნდი. შეიძლება ცოტა უხერხულიც იყოს, მაგრამ ბარემ აქვე ვიტყვი: ტაიმის პირველი ხუთი წუთის გამოკლებით თბილისელები საკმაოდ საინტერესოდ თამაშობდნენ. სამწუხაროდ, ამ კარგ თამაშს გოლი არ მოჰყვა, ბურთი ხან ოდნავ ცდებოდა კარს, ერთხელ ძელსაც მოხვდა, მაგრამ ცნობილი ინგლისელი მწვრთნელის რამსეის თქმისა არ იყოს, ბურთის ძელისთვის მოხვედრება ცუდი დარტყმის ერთ-ერთი ნაირსახეობაა.

ახლა უშუალოდ მარცხის მიზეზზე.

სამივე გოლი სტუმრებმა სწრაფი კონტრიერიშის შემდეგ გაიტანეს. იქნებ ცოტა უცნაურიც იყოს, მაგრამ მასპინძელთა კართან საავდრო ღრუბლებმა მაშინ მოიყარეს თავი, როცა თბილისელთა იერიშები განსაკუთრებით გაძლიერდა. როსტოვში წაგების შემდეგ "დინამოს" ხელმძღვანელობას სწორედ ის აფიქრებდა, რომ საკუთარი

მაყურებლის წინაშე რეაბილიტაციის სურვილს გუნდი გაუმართლებელ აზრამდე არ მიეყვანა. სამწუხაროდ, კიეველებთან საკმაოდ სოლიდურად დაწყებული მატჩი მერე და მერე წინდაუხედავ თამაშში გადაიზარდა და საზღაურმაც არ დააყოვნა – სტუმართა ორი სწრაფი შეტევა ბურიაკის ორი გოლით დასრულდა.

უთუოდ ღირს შეჩერება ერთ საინტერესო გარემოებაზე: თამაში ორივე გუნდმა საკმაოდ ცნობილი სქემით დაიწყო, მაგრამ თუ თბილისელთა ინტერპრეტაციაში ამ სქემას მექანიკური ელფერი დაჰკრავდა, კიეველებმა შესაშური ურთიერთდაზღვევა და ურთიერთმონაცვლეობა გამოამჟღავნეს. ცენტრალური მცველების ბალტაჩასა და ჟურავლიოვის გარდა კიევის "დინამოს" ნებისმიერი ფეხბურთელი მინდვრის ნებისმიერ წერტილში შეიძლებოდა გენახათ. ამ მატჩში სამაგალითო იყო სტუმართა ეგრეთ წოდებული, უბურთოდ თამაშიც.

და ბოლოს, დავარღვევ ტრადიციას და დამარცხებული გუნდიდან აღვნიშნავ ორი ფეხბურთელის – ჩივაძისა და ცაავას თამაშს. ისინი ნამდვილად საუკეთესონი იყვნენ თბილისელთა შორის. რაღა თმა უნდა, ეს ძალზე ცოტაა კარგი გუნდისთვის, ისევე როგორც ფსიქოლოგიური სიმტკიცის უკმარობა, ერთობ შესამჩნევად რომ გასდევდა მასპინძელთა თამაშს მთელი მეორე ტაიმის მანძილზე.

ირაკლი ბერიაშვილი.

ინტერვიუ მატჩის შემდეგ

გივი ჩოხელი, თბილისელთ გუნდის უფროსი: "ეს დამარცხება, თუ გავითვალისწინებთ კიეველთა კართან შექმნილ არაერთ სახიფათო მომენტს, უიღბლობასაც შეიძლება დავაბრალოთ. მაგრამ ეს მთლად სწორი არ იქნება. უნდა ვაღიაროთ, რომ კიეველებმა გვაჯობეს და დამსახურებულადაც გაიმარჯვეს. ამჟამად ჩვენი ძირითად პრობლემა დაცვის შეუთნხმებელი თამაშია. დღევანდელ შეხვედრაში კი სუსტად გამოიყურებოდა ნახევარდაცვა, რომელიც რიგიანად ვერც მცველებს დაეხმარა და ვერც თავდამსხმელებს. ყველა ამ ხარვეზმა ძლიერ მეტოქესთნ მატჩში აშკარად იჩინა თავი. აქედან ჩვენ სათანადო დასკვნების გამოტანა გვმართებს და ყოველი ღონე უნდა ვიხმაროთ ნაკლოვანებათა სასწრაფოდ გამოსასწორებლად. ერთი რამ უდავოა: თანამედროვე ფეხბურთში წარმატებას აღწევს ის, ვინც საგოლე მომენტებს იყენებს და არა ის, ვინც ამ მომენტებს ქმნის".

მიხაილ კომანი, კიევის "დინამოს" გუნდის უფროსი: "ქართველ ფეხბურთის გულშემატკივრებს ალბათ უკვე მობეზრდათ იმის მოსმენა, რომ თბილისელები თაობათა ცვლის პროცესში არიან, რომ გუნდში პერსპექტიულმა ახალგაზრდობამ მოიყარა თავი, რომ თანდათან ყველაფერი გამოსწორდება. და მაინც, დარწმუნებული ვარ, ეს მართლაც ასეა. ისეთი მძიმე პერიოდი, როგორიც ახლა თბილისის "დინამოს" დაუდგა, დროდადრო ყველა გუნდს დარევს ხოლმე ხელს. კიეველებიც ხშირად ყოფილან ამ დღეში. ამიტომ, ჩემის აზრით, უნდა მოთმინება მოვიკრიბოთ. რაც შეეხება თანაკლუბელთა მატჩს, კიეველებმა თამაშის ორგანიზაციით აჯობეს მასპინძლებს. მათ, მართალია, შუა მინდორი დაუთმეს თბილისელებს, მაგრამ ბურთს უფრო ხშირად ფლობდნენ. ჩვენთვის კი სწორედ ეს იყო მთავარი. მასპინძლები ტემპერამენტიანად, მეტად სახიფათოდ უტევდნენ ჩანოვის კარს, მაგრამ ხშირად მეტისმეტად ერთობოდნენ

და საკუთარი ზურგის გამაგრება ავიწყდებოდათ, რითაც კიეველებმა შესანიშნავად ისარგებლეს".

დ. კ.
"ლელო", 8 აპრილი, 1984 წ.

დუბლიორთა მატჩი

თბილისი. "ლოკომოტივის" სტადიონი. 6 აპრილი.

"დინამო" (თბილისი)–"დინამო" (კიევი) 1:1 (0:1).

თბილისი: აბუსერიძე (ბალაძე), ჟორჟკაშვილი, ჭილაია, უკლება (ჭედია), ჩიქოვანი, კაკილაშვილი (მახარაშვილი), ქოჩქიანი, ჟორდანია, გურული, გოგრიჭიანი, ჩქარეული (მაისურაძე).

კიევი: გრიშკო, ოლეფირენკო, მახინია, ევსეევი, კარატაევი, ლეხი, გერასიმეცი (რაიკო), რაცი, ბაკალოვი, გიი (კომანი), ნიკოლაენკო.

მსაჯი: ვ. ნებორონოვი (მოსკოვი).

გააფრთხილეს ლეხი.

თბილისისა და კიევის "დინამოს" დუბლიორ ფეხბურთელთა შეხვედრები მუდამ საინტერესო, დაძაბული ბრძოლით გამოირჩევა, ასე იყო ამჯერადაც. თბილისელთა საერთო ტერიტორიული უპირატესობის მიუხედავად სტუმრებმა რამდენიმე სახიფათო კონტრიერიში განახორციელეს. მე-11 წუთზე მათ საჯარიმო დარტყმის უფლება მიეცათ, კარატაევმა უძლიერესი შორეული დარტყმით გახსნა ანგარიში–1:0.

შესვენების შემდეგ მასპინძლები ენერგიულად, ხშირად უტევდნენ, მეკარე გრიშკომ რამდენიმეჯერ გადაარჩინა თავისი კარი აშკარა გოლს და მხოლოდ მატჩის დასასრულს შეძლო ჩიქოვანმა თავური დარტყმით საპასუხო ბურთის გატანა–1:1.

"ლელო", 7 აპრილი, 1984 წ.